

rette; men vi naae aldeles Intet ved at troe at kunne gjøre det, som er umuligt for os. Jeg skal imidlertid vise, at det heller ikke er fornødent; jeg skal vise den simple Maade, hvorpaa den Interesfe, vi virkelig have i denne Sag, kan blive varetaget. Jeg vil f. Ex. sætte, at vi have en Kassebeholdning, den komme hvorfra den komme vil, af 5 Millioner, og at denne Kassebeholdning efter rigtig Regning tilhørte os heel og holden, at den saakaldte Fællesstat ikke havde en Skilling i Kassebeholdningen, og at ligeledes hverken Slesvig eller Holsteen havde en Skilling deri, men at den altsaa tilhørte os ganske og aldeles — dette er dog det ufordeelagtigste Tilfælde, som man kan opstille — og saa vil jeg fremdeles antage, at af disse 5 Millioner de 2 Millioner ikke kunne gjøres frugtbringende i Aarets Løb, fordi det vilde være fornødent at holde dem i Beredskab til de forskjellige Udtællinger, saavel til det Fælles som til det Særlige, enten det nu var for os, for Slesvig eller Holsteen, og at der saaledes blev unddraget fra det, der kunde forrentes 2 Millioner. Nu vil det dog sees, at vi som for $\frac{2}{3}$ Deel lodtagende i det Hele maatte af disse 2 Millioner, hvis de ikke heelt og holdent havde tilhørt os, dog efter rigtig Regning have været pligtige til atournere de 1,200,000 Rb. til Brug for de samlede Udtællinger, ogsaa de sælles, som jo ogsaa ere vore. Af disse 1,200,000 Rb. kunde vi altsaa ikke være berettigede til Rente. Der blev altsaa 800,000 Rb. tilbage, som for vor Regning kunde være blevne gjorte frugtbringende, hvis de ikke for de andre Landsdeles Begne vare blevne anvendte til sælles Fornødenheder, og hvoraf vi ingen Rente fik, undtagen den blev tilsvaret af de andre Landsdele. Nu er det en simpel Regning i saadanne Tilfælde at beregne de andre Landsdele en Rente for dette Forskud, hvori den ene kan have staaet for den anden, og derved er den hele Sag ved Aarets Ende afgjort saaledes, at Ingen kan lide Skade, og i Overensstemmelse med den Statsidee, som ligger til Grund for vore Forhold. Denne Statsidee berouer paa en virkelig factisk Tilstand (En Stemme: Praktisk!). Jeg troer ogsaa, at den er praktisk rigtig, og jeg troer netop at den er indført, fordi den er

praktisk. Denne Statsidee berouer paa en rigtig Opfattelse af dette factiske og praktiske Forhold, og derfor ogsaa paa en rigtig Idee, og denne Statsidee ligger til Grund for vor hele Forsfatning, og imod den kan det ikke nytte os censfidigen at gjøre Oprør. Det eneste, der kunde komme i Betragtning ved en saadan Ordning, som den jeg har omtalt, der berouer paa en meget let Bogholdersag, det var, hvilken Rentes fod da f. Ex. den ene af de særlige Landsdele skulde svare til den anden, for det, som den anden havde staaet i Forskud for til den. Dette ville alle Landsdele være særlig interesserede i at faae fastsat, og det er ogsaa det eneste, der i dette Forhold endnu maa gjøres, men det kan ikke gjøres af os alene; thi det angaaer alle Landsdele. Det, som i denne Henseende for os her nu er fornødent og muligt, vil blive opnaaet ved det Forslag, der er stillet af et Mindretal, for hvilket den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amt 2den Valgkreds (H. Hage) igaar tog Ordet. Han har rigtigt udpeget, at vi aldeles ingen Ret have til at forlange, at Statsbogholderiet skal deles. Hvad han iøvrigt har sagt, er jeg ogsaa enig med ham i; og jeg troer, at det Tilsyn, som saaledes skal føres af den, vi kalde den særlige Finantsminister, vil kunne føres, enten Kassebeholdningen bliver deelt eller ikke. Denne saakaldte særlige Finantsminister — thi Andet end et blot Navn bliver det dog i Virkeligheden ikke — bliver kun en Tilsynsmand med den virkelige Finantsminister — han faaer Ansvar for, at denne Ting skeer, han faaer altsaa ogsaa Ansvar for, at der kommer en Lov istand, hvorved en saadan Renteberegning mellem de særlige Landsdele kommer istand, han bliver overhovedet ansvarlig for, at han giver Finantsministeren et Tilhold om at gjøre Kassebeholdningerne frugtbringende i den særlige Landsdeels Interesfe, forsaavidt det kan skee. Det er alt det, som en saadan særlig Finantsminister kan gjøre, og det er en Rolle, som Conseilspræsidenten for Danmark vistnok meget godt kunde paatage sig; men det er ogsaa Alt, hvad der kan siges. Man maa dog betænke, at, hvis vi saaledes skulle have en særlig Kasse og et særligt Bogholderi, saa maatte ogsaa Slesvig og Holsteen have en